

дни никжде не се пролива кръвъ, не колятъ говедитѣ птици, а даже и риба не ядатъ.

Въ навечерието на четвъртия день цѣлото семейство отново се събира предъ домашния олтаръ и прощава съ гоститѣ си.

Пригответитѣ ястия презъ този день поставятъ на малкъ бамбуковъ подносъ и въ срѣдата турятъ кичуръ трева, или пѣкъ малко фенерче. Следъ това цѣлото семейство се отправя къмъ рѣката или морския брѣгъ и тамъ спускатъ подноса по течението на водата като предварително запалватъ тревата или фенерчето. Тѣзи малки салове, въртещи се тихо, плуватъ надолу по течението на водата, а хората дълго ги следятъ съ очи.

Когато огнѣтъ догори, храната въ повечето случаи бива изяждана отъ птицитѣ. Но понякога край брѣга идватъ и бедняци и чакатъ нѣкъде на нѣкое самотно мѣсто, докато доплува подносътъ съ храната. Тѣ го хващатъ и се нахранватъ добре.

Този празникъ сега въ голѣмитѣ градове измѣня характера си. Въ Токио или Осака въ днитѣ „О бонъ“ устройватъ танцувални забави; познатитѣ се посещаватъ единъ другото и си правятъ всевъзможни подарѣци.

Колибата на първия полярень изследвачъ. Една норвежка експедиция е открила срѣдъ вѣчния снѣгъ остатѣцитѣ на една колиба, изградена отъ едного отъ първитѣ издирвачи на полярнитѣ области — холандеца Вилхелмъ Барецъ, който се поминалъ тукъ въ 1597 г.

Барецъ е умрѣлъ мъченически, следъ като посветилъ цѣлия си животъ на изучаване полярнитѣ страни. Всѣки може да си представи, какви мъчниоти е срѣщала една такава експедиция преди три вѣка. Историята на тая експедиция е описана отъ холандеца Веерсъ.

Когато холандцитѣ зърнали за пръвъ пѣтъ полярния снѣгъ, помислили си, че това сж лебеди. Никога тѣ не виждали досега снѣгъ въ такова количество. Изградили колиба на едно вѣчно заледено поле, за да могатъ да зимуватъ тамъ, тъй като корабътъ имъ билъ